

045 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Langs de lijn

Geregeld ontvange we brieve van mense, mit verhaoltjies over vroeger. Deuze week plaetse-me een brief van 'n mevrouw uit Paopendrecht die vroeger in Slierecht weunde. "Zô in de twintiger jaere wiere de traaine nog deur 'n stôômloketief getrokke. Ze wiere nog mit kole gestookt en ok verder was aales nogal primitief. Vanaf stesjon Sliedrecht tot an de spoorbrug op Baonhoek liep de spoordijk flink omhông. Je kon dan hore dat 't zwaer gong en d'r extrao scheppies kole op mosse. As d'n traain dan zwoegend tege de hôngte opree, dan zeeje we as kaainers aaltijd op 't ritme d'r van: ik doe m'n best, ik kan nie meer! En dat herhaalde we dan dikkels achtermekaar.

Bij de halte Baonhoek waer de spoordijk aarg hông is, speulde we veul. We gonge dan mooie blommechies zoeken en ok wel maaikevers vange. Ok tege d'n dijk opklimme deeje we, dan gong-ie op je klomp zitte en dan roetste je zô naer beneejene. Op d'n duur zatten d'r gewoon gleuve in d'n dijk; je kon dan overaal zien waer de kaainers bezig gewist wazze. Op sommige plekke groeide nog bieze, waer we dan stoeltjies van vlochte. D'r was êên gedêelte langs de lijn waer-ie niet mit gerij langs kon, dat noemde we 't Zandpad. Daer is nou industrie-terraain. Op enkele plekke wazze d'r trappies tege de helling van de lijn; voor de boere die dan bij d'r land an d'n aandere kant van d'n dijk konne komme. Voor d'n opgang, van zô 'n trappie was 'n ijzere draaihekkentjie; die hekkentjies noemde wij 'de Meulentjies'. Daer gonge we dan op staon en draaide mekaar in de rondte.

M'n opoe van vaoders kant weunde in de buurt van Rhene in Gelderland. Daer zeeje ze niet opoe, mor grôôtmoeder. As kaaind had ik daerdeur het voorrecht datte-me zô êên keer per jaer mit de traain naer grôôtmoeders gonge. Dat blijf aaltijd in m'n herinnering as 'n hêele belevens. We gonge dan bij de halte Baonhoek op d'n traain naer Geldermalse. Daer mosse-me overstappe naer Utrecht en daer vandaen vedder mit de stôômtram. Die ree naer Arnhem en dat gong aarg langzaam, want hij stopte in 'n hông durpe. Hoe lang-ie wel over zô 'n raais dee weet ik nie mee.

De mêeste mense kwamme toe van d'r leve niet in 'n traain. Waerom zouwe ze ok? De familie weunde mêestal in 't zelfde durp en vekaansie was hêelemael nog 'n onbekend woord. Allêên as schoolkaaind hà-je twêê weke vrij, maor daer hieuw aales mee op. Vaoders die buitenaf waarkte gonge netuurlijk mit 't spoor mee. As iemand mos verhuize naer 'n aandere streek, huurde ze 'n hêele of halve waagon van de traain. Mit paerd en waoge wiere dan de spulle naer 't stesjon gebrocht. Daer wier de waagon gelaoje en an d'n traain gekoppeld.

Langs de spoordijk- langs de lijn, zeeje we vroeger- was 'n onuitputtelijk speulterraain. De jonges hadde daer d'r eerste voetbalveldjie. We leerden daer ok fietse. Ja, dat mos-ie nog lere in die tijd. Saome mit vriendinnechies huurde we bij Bouwmanne, de fietsemaaker, 'n fiets. Twêê dubbeltjies voor 'n hêele woensdagmiddag! As we dat dan mit z'n viere deeje, was 't voor ieder maor 'n stuiver. Je mos dan wel van Bouwmanne vandaen mit de fiets an de hand naer de Lijn gaon lôope, want op d'n dijk durfde je 't niet te waoge. Stel-ie voor dat 'r een paerd-en-waoge langs kwam, of meschie wel 'n oto; neeje, dat was veuls te gevaerlijk. 'k Weet nog goed datte we al lang konne fietse en op d'n dijk toch nog an mekaar riepe: ik stap af hoor, want d'r komt een oto aan. Ja, toe kò-je je aaige niet indenke dat 't nog veul en veul gekker mit 't verkeer zou worde!"

